

"Ik heb haar brieven weg gegooid"

...dan denk ik ook weer aan die dagen van weleer, zomer 1964, dat mijn aantrekkelijke geliefde en ik op een duintop van Vlieland het invallen van de duisternis hand in hand sprakeloos zaten af te wachten en de natuur langzaam ging zwijgen, jonge konijnen speelden in het zand en buitelden over elkaar en ik, reine jongeling met het lange blonde haar, bezong woordeloos de schoonheid van het moment, een monologue interieur, zo gewild onder de moderne schrijvers van dat moment, mijn woordeloze liefdeslied omwille van de liefde en het geluk dat me in de schoot was komen vallen, die alle verstand te boven gaat, de brieven die wel elkaar jaren lang schreven vol van tedere beloftes die nooit zouden worden ingevuld, de plotseling verbroken relatie na meer dan drie jaar intensief met elkaar te zijn om gegaan, meer dan veertien uur per dag, het afscheid heeft iets in me stuk gemaakt, dat niet meer te herstellen is, het heeft me jaren lang verhard, onverschillig gemaakt voor het leed van anderen, het leven werd bitter en lelijker, ik keek alleen nog maar naar de buitenkant van the beautiful people waar ik mee om ging, de laatste mode die de dames droegen, ik bewoonderde hun immorele gedrag, niet beseffend hoe gemakkelijk dat tot een valkuil zou worden, ik bracht tijd door met mooie, oppervlakkige vrouwen, fotomodellen en danseressen, die het niet waard waren om me in te verdiepen. What a waste of time. Ik heb haar brieven weg gegooid. Enkele fragmenten er uit geknipt zitten nog in een map met dierbare curiosa, correspondentie met Amerikaanse schilders, kaartjes van de Belgiese auteur Jef Geeraerts waar ik in 1986 in Gent op bezok ging. Een auteur die zijn indringende bekentenis proza mopeiteloos inwisselde voor pulp fiction en goedkope detective som wille van het gewin. Ik besloot al als begin twintiger nooit iets te doen omwil le van geld alleen. In dat opzicht voel ik mij verwant aan de libertijnse door mij hoog geachte weergaloze dichteres Fritzi ten Harmsen te Garnwerd.